

Rajku, ki je zažigal smodko. Gustelj je naglo snel puško in pomeril. Ali bil je prepočasen. Zajec se je izgubil v lesu.

Hitel je Gustelj za njim, ali pomagala mu ni nič brza noga. Vijolica se je oddahnila. Zazdelo se ji je, da je vstala k novemu življenju.

Solnce se je spuščalo za sinjo goro in se poslavljal od hčerke zemlje:
„Lahko noč!“

* * *

Tako je klíla in cvetela vijolica šestnajst dni: Navdajalo jo je veselje do življenja in bujno hrepenenje po nečem neznanem.

A njeni dnevi so bili šteti.

Prešinilo je solnce s svojo toploto vso naravo. Zbudila se je sleherná stvar iz spanja.

Črni vran je letel nad gozdom in z odurnim glasom ponavljal svoj „kra“. Priskakljala je tedaj logarjeva hčerka Anica na trato in je začela trgati zvončke in vijolice. Utrgala je tudi našo vijolico.

Napravila je iz cvetic krasen šopek in kot lahkónoga srna je odletela z njim proti domu.

Položila ga je v kristalni kozarec, napolnjen s čisto vodo.

Na nizki omari je stalo razpelo in poleg njega mali sohi Brezmadežne.

Tam dehti zdaj naša vijolica v družbi mladih zvončkov in nežnih sestric; dehti in razširja prijeten vonj v čast božjo.

Če zunaj razsaja vihar in stresa vrhove smrek, se ne briga vijolica za to. Nji sije večna pomlad.

V bližini božji je varna. Med svetom ni bila ni en trenutek.

Res krasen gozd si ti pomladni!

Po gozdu mirnem se sprehajam,
Krog mene cvetke radostno cvetó,
In zlato solnce sije name,
Visoko v zraku ptíce mi pojo.

Res krasen gozd si ti pomladni!
A nekđaj si krasnejši se mi zdel,
Ko v dóbi sem detinski z vami,
Oj ptičice predrage, pesni pel.

Po gozdih nem se zdaj sprehajam,
Ko vse prepeva in se veseli;
A srce moje je nemirno —
Po rajskih dneh mladosti koprni.

Taras Vaziljev.

